

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr.20538/3/2019 (Număr în format vechi 455/2020)

Decizia civilă nr. 1909

Ședința publică de la 02.07.2020

Curtea constituită din:

Președinte Carmen Ioana Bălan

Judecător Daniela Adriana Toma

Grefier Diana Elena Spirea

Pe rol se află soluționarea apelului formulat apelanta pârâtă **Societatea Microelectronica SA**, împotriva sentinței civile nr. 5905/28.10.2019 pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.20538/3/2019, în contradictoriu intimata reclamantă **Scarlat Adriana**, cauza având ca obiect – obligația de a face.

La apelul nominal făcut în ședință publică, răspunde apelanta pârâtă, prin administrator Jalbă Liviu, identificat cu C.I., datele personale fiind consemnate în caietul grefierului de ședință și intimata reclamantă, personal, identificată cu C.I., datele personale fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea îi pune în vedere administratorului apelantei pârâte să depună la dosar dovada calității de reprezentant legal al societății apelante.

La interpelarea instanței, intimata reclamantă arată că nu mai susține excepția tardivității formulării apelului invocată prin întâmpinare.

Curtea acordă cuvântul asupra probatoriului în apel.

Apelanta pârâtă, prin administrator, solicită emiterea unei adrese la Inspecția Muncii și la Ministerul Muncii prin care să se solicite un răspuns cu privire la procedura atunci când nu există documente pentru eliberarea adeverințelor.

La interpelarea instanței, administratorul apelantei pârâte arată că într-o perioadă a eliberat adeverințe în baza documentelor prezentate de salariați. De asemenea, precizează faptul că, condițiile speciale de muncă nu se consemnează în cartea de muncă, ci se dau persoanelor prin decizia directorului și se comunică salariatului sub semnătură.

Intimata reclamantă arată că situația este una specială, întrucât administratorul societății i-a încheiat cartea de muncă în anul 2001 iar din momentul preluării trebuia să îi ia și toate documentele. În contractul de vânzare cumpărare sunt trecute toate documentele, inclusiv cele financiar contabile, care înseamnă și state de plată.

Curtea încuviințează pentru ambele părți proba cu înscrisuri în temeiul art. 479 raportat la art. 255 din Codul de procedură civilă, apreciind utilă completarea probelor cu înscrisurile atașate apelului și întâmpinării.

Cu privire la solicitarea apelantei-pârâte, prin administrator, de efectuare de către instanță a unei adrese către Ministerul Muncii, respectiv Inspecția Teritorială a Muncii, pentru a comunica dacă există o procedură concretă de reconstituire a documentelor în vederea eliberării adeverințelor care fac obiectul unui asemenea litigiu, o va respinge întrucât litigiul de față se referă la un caz concret, iar pe de altă parte era obligația apelantei să producă dovezi în acest

sens. Existența sau inexistența procedurii de reconstituire sau de eliberare a documentelor rezultă din dispozițiile legale.

În lipsa altor cereri, față de prevederile art. 392 din Codul de procedură civilă, Curtea acordă cuvântul pentru dezbateri asupra apelului formulat.

Apelanta pârâtă, prin administrator, arată că la data la care a intrat în societate nu i-a fost predat nici un document. Camera de Muncă a refăcut documentația pentru persoanele cărora trebuia să li se acorde salariul compensator. De asemenea, arată în continuare faptul că intimata a fost preluată în concediu postnatal, nu a participat la interviu pentru a rămâne în societate și nu a făcut nicio cerere în acest sens.

Concluzionând, apelanta pârâtă, prin administrator solicită admiterea apelului și schimbarea sentinței pronunțate de către prima instanță.

Intimata reclamantă învederează că fiind în concediu postnatal contractul de muncă este suspendat, neputându-se face nicio modificare în acest sens. Mai arată că preavizul l-a primit înainte de a împlini copilul 2 ani, iar încheierea contractului de muncă s-a făcut în ultima zi a concediului postnatal.

Concluzionând, apelanta pârâtă solicită respingerea apelului și menținerea sentinței pronunțate în primă instanță.

Față de prevederile art. 394 C.pr.civ., Curtea închide dezbaterile asupra apelului și rămâne în pronunțare.

Referat: După închiderea dezbaterilor, dar nu înainte de terminarea ședinței de judecată, apelanta pârâtă, prin administrator a depus prin serviciul registratură dovada calității de administrator.

CURTEA,

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin **cererea** de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale la data de 04.07.2019 sub nr. 20538/3/2019, reclamanta **Scarlat Adriana**, în contradictoriu cu pârâta **Societatea Microelectronica S.A.**, a solicitat să se dispună obligarea pârâtului, în calitate de fost angajator și deținător al fondului arhivistic, la emiterea și comunicarea unei adeverințe care să ateste salariul brut realizat în acord individual, menționarea sporurilor de vechime, sporurilor de fidelitate, sporurilor pentru lucrul în timpul nopții și alte sporuri și venituri de care a beneficiat în perioada 15.04.1985-24.11.2001.

Prin **sentința civilă nr.5905/28.10.2019**, a fost admisă acțiunea; a fost obligată pârâta să elibereze reclamantei o adeverință de salariat care să cuprindă următoarele mențiuni: denumirea angajatorului, datele de identificare a persoanei, perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia, funcția, meseria sau specialitatea exercitată, salariul tarifar la orele lucrate lunar, salariul brut la orele lucrate lunar, denumirea sporurilor/veniturilor suplimentare pentru care s-au virat contribuțiile la asigurările sociale (cas și pensie suplimentară), procentul sau suma acordată, perioada în care a primit sporul/venitul suplimentar și temeiul în baza căruia s-a acordat.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Așa cum reiese din consemnările efectuate în carnetul de muncă al reclamantei, în perioada 15.04.1985-29.11.2001, aceasta a fost angajatul pârâtei Societatea Microelectronica S.A.

Din mențiunile efectuate în carnetul de muncă nu rezultă sporurile pe care reclamanta le-a încasat în această perioadă, fiind consemnată doar retribuiția tarifară lunară, respectiv salariul de bază lunar.

Potrivit dispozițiilor art. 40 al. 2 lit. h) din Codul muncii, una din obligațiile principale ce-i revin angajatorului în executarea raporturilor de muncă este aceea de a elibera, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului.

În baza art. 34 alin. 5 din Codul muncii, la solicitarea salariatului, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

Legea contabilității nr. 82/1991 republicată prevede la art.25 și art.26 faptul că statele de salarii se păstrează timp de 50 de ani, iar în cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii se vor lua măsuri de reconstituire a acestora, potrivit reglementărilor emise în acest sens, în termen de maximum 30 de zile de la constatare, iar în caz de forță majoră, în termen de 90 de zile de la constatarea încetării acesteia.

Potrivit art. 96 alin. 2 din Legea nr. 263/2010, punctajul lunar se calculează prin raportarea câștigului salarial brut care a constituit baza de calcul a contribuției de asigurări sociale la câștigul salarial mediu brut din luna respectivă, comunicat de Institutul Național de Statistică.

Totodată, în cazul în care în carnetul de muncă, pentru o anumită perioadă care constituie stagiul de cotizare, nu sunt înregistrate drepturile salariale, asiguratul poate prezenta acte doveditoare ale acestora.

În speță, față de actele normative incidente în materie, pârâta, în calitate de angajator, are obligația de a elibera foștilor angajați care nu își pot dovedi stagiul de cotizare și vechimea în muncă prin înscrierile din carnetul de muncă adevăruri necesare la stabilirea drepturilor de pensie a acestora din care să rezulte toate veniturile brute, inclusiv sporurile cu caracter permanent și alte asemenea venituri pentru care s-a achitat contribuția de asigurări sociale, evidențiate în statele de salarii.

Tribunalul nu a putut reține apărările pârâtei referitoare la faptul că nu a preluat documentele anterioare datei de 17.12.1998, când a fost privatizată societatea.

S-a constatat, pe de o parte, faptul că, potrivit mențiunii existente la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 845/17.12.1998, art.7.2.4.2. "toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România".

Pe de altă parte, s-a reținut că pârâta avea obligația de a reconstitui documentele contabile (statele de salarii), în situația constatării lipsei, a pierderii sau a distrugerii acestora. Această obligație există cu privire la toți angajații, inclusiv în ceea ce o privește pe reclamantă, împrejurarea că aceasta se afla în concediu post-natal la momentul reconstituirii actelor necesare pentru efectuarea plăților compensatorii pentru 182 de salariați neputând constitui o cauză exoneratoare de răspundere pentru angajator.

Prin întâmpinare, fostul angajator a recunoscut faptul că, în anul 1999 a constatat că actele salariale erau întocmite precar, motiv pentru care, cu ajutorul și sub supravegherea Direcției de Muncă Ilfov, a procedat la refacerea documentelor lipsă. Împrejurarea că nu a înțeles ca, la acel moment, să clarifice situația tuturor angajaților, inclusiv pe cea a reclamantei, nu o poate deroba de obligația stabilită în sarcina sa de dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. h din Codul Muncii.

Nu pot fi avute în vedere nici hotărârile judecătorești invocate, care nu îi sunt opozabile reclamantei, aceasta nefiind parte în respectivele procese.

Față de aceste considerente, constatând că pârâta nu și-a îndeplinit obligația stabilită de lege, instanța a admis acțiunea și a dispus obligarea acesteia să îi elibereze reclamantei adevărul privind toate veniturile realizate în perioada cât a lucrat în cadrul pârâtei, care să cuprindă următoarele mențiuni: denumirea angajatorului, datele de identificare a persoanei, perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia, funcția, meseria sau specialitatea exercitată, salariul tarifar la orele lucrate lunar, salariul brut la orele lucrate lunar, denumirea sporurilor/veniturilor suplimentare pentru care s-au virat contribuțiile la asigurările sociale (cas și pensie suplimentară), procentul sau suma acordată, perioada în care a primit sporul/venitul suplimentar și temeiul în baza căruia s-a acordat.

Împotriva acestei sentințe a declarat **apel**, în termen legal, pârâta **Societatea Microelectronica SA**, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie și *solicitând admiterea apelului și schimbarea sentinței apelate în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii reclamantei*, pentru următoarele considerente:

Arată că sentința apelată este nelegală, deoarece constă în aplicarea retroactivă de către completul de judecată a prevederilor Codului muncii 2003, fiind încălcate prevederile art. 15 alin. 2 din Constituție, conform cu care: „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, având în vedere că reclamanta Scarlat Adriana a fost angajată pârâtei Microelectronica S.A. în perioada 15.04.1985 - 29.11.2001, iar adeverința solicitată privește sporuri din aceeași perioadă, când actualul Cod al muncii nu era în vigoare. Astfel, invocarea ca temei de drept a prevederilor art. 34 alin. 5, art. 40 alin. 2, lit. h) din Codul muncii nelegală.

Dacă s-ar trece peste aplicarea retroactivă a temeiurilor de drept utilizate în motivarea sentinței apelate, urmează a se constata lipsa de temeinicie și de legalitate a acesteia.

Astfel, arată că singurul impediment existent pentru a elibera adeverința solicitată de reclamantă a fost și este lipsa arhivei Microelectronica S.A., împrejurare adusă la cunoștința instanței de judecată prin mijlocirea întâmpinării depuse în termen.

Potrivit contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 845/17.12.1998, cumpărătorul Jaclyn S.A. a cumpărat de la Fondul Proprietății de Stat (F.P.S.) un număr de 498.686 acțiuni. Dreptul de proprietate asupra acestora s-a transmis de la vânzător la cumpărător la data plății prețului. F.P.S. nu a transmis și nu a predat nimic altceva cumpărătorului.

Conform art. 7.2.4.2 din contract „Toate documentele contabile, ca și celelalte acte doveditoare, se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România**”. Numai că această clauză se află la capitolul 7 din contract, capitol care prevede „obligățiile și garanțiile vânzătorului”. Care vânzător nu este societatea Microelectronica S.A., ci Fondul Proprietății de Stat, care nu a predat nici un document contabil și nici alte acte doveditoare, pretins a se fi aflat la sediul societății, așadar nu sunt înscrisuri din care să rezulte existența sporului pretins de reclamantă.

Conform „Declarației Directorului general al S.C. Microelectronica S.A nr. 17/779/25.11.1998 toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația din România” (pct.7), între care nu se află și acte privind salarizarea angajaților.

De altfel, Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului (A.A.A.S.), care este continuatoarea F.P.S. din prezent, a transmis o adresă înregistrată la data de 29.11.2019 către Tribunalul București - Secția a VIII-A Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 22988/3/2019, prin care menționează că „nu există un proces verbal de predare- primire a arhivei societății (care include și arhiva de personal), toată arhiva ar trebui să existe la sediul societății Microelectronica S.A.

Cu privire la invocarea acestui text de către instanța de judecată, se impune a se observa că atât clauza contractuală, cât și declarația evocate, nu fac vorbire de existența vreunei arhive care să fi fost identificată cu prilejul procesului de privatizare al pârâtei Microelectronica S.A., în condițiile în care noțiunea de „arhivă” nu se reduce la „toate documentele contabile ... și celelalte acte doveditoare”, ea având înțelesul de „Totalitatea actelor sau documentelor”. O altă interpretare ar conduce la inexistența în patrimoniul Microelectronica S.A. a brevetelor de invenție, mărcilor, etc. care la acel moment al privatizării reprezentau principala pondere în prețul de vânzare-cumpărare al acțiunilor, iar nu înscrisurile privind foști angajați care, la momentul privatizării, nu erau angajații Microelectronica S.A.

Referitor la reținerea de către instanță a obligației pârâtei de „a reconstitui documentele contabile, în situația constatării lipsei, a pierderii sau a distrugerii acestora, (...) inclusiv în ceea ce o privește pe reclamantă”, aceasta a apelat la inspectorii Camerei de Muncă pentru a restaura dosarele unora dintre salariați. Astfel, Camera de Muncă, prin reprezentanții săi, a reconstituit la sediul societății doar dosarele pentru cei care urmau să părăsească societatea și urmau să

primească salarii compensatorii; cei care urmau să rămână în societate și aduceau diverse înscrisuri pe care le dețineau la respectivul moment, inspectorii având a decide care dintre aceste înscrisuri puteau fi utilizate în refacerea dosarului de muncă.

Inspectorii au putut să reconstituie dosarele doar celor care s-au prezentat fizic cu înscrisuri valabile și în măsura în care acest lucru s-a putut. Lucrarea a fost complet în responsabilitatea Camerei de Muncă, noul proprietar neavând competențe în această materie.

Reclamanta Scarlat Adriana nu s-a prezentat niciodată în societate, până la plecarea din aceasta, în 2001, și nu a împuternicit pe nimeni să o reprezinte, nu a trimis niciun înscris inspectorilor, astfel fiind imposibilă refacerea dosarului acesteia.

La data de 29.11.2001, când a încetat contractul individual de muncă la împlinirea duratei legale a concediului post-natal de 3 ani, reclamanta Scarlat Adriana a primit toate actele necesare pentru a se înscrie la șomaj, astfel cum rezultă din înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată. Așadar, la momentul încetării contractului de muncă, reclamantei i-a fost eliberat carnetul de muncă, completat cu toate datele la zi, precum și toate documentele aferente situației de încheiere a raporturilor de muncă cu aceasta.

În plus, pentru perioada pentru care reclamanta solicită adeverirea existenței diverselor sporuri, urmează a se reține de către instanța de judecată că acestea nu se menționau în cartea de muncă, ci la încetarea raporturilor de muncă, se elibera fostului angajat, în original, decizia cuprinzând toate aceste elemente, decizie care se află cu siguranță la reclamantă.

Mai mult, reclamanta, după ce a părăsit societatea, cu cartea de muncă închisă și în posesia ei (pe care, de altfel, a atașat-o la dosar în copie certificată conform cu originalul), nu a făcut nicio observație în ultimii 18 ani asupra documentelor de muncă.

De asemenea, nici evocarea art. 34 alin. 5 din Codul muncii din 2003 nu este una în măsură să motiveze soluția primei instanțe de a admite cererea reclamantei având în vedere că nu prevede obligația angajatorului să elibereze salariatului vreun document care să ateste sporurile salariale, anterior încetării raporturilor contractuale de muncă.

Nu poate fi primită nici utilizarea în motivarea sentinței apelate a prevederilor art. 40 alin. 2, lit. h) din Codul muncii din 2003, având în vedere că obiectul cererii introductive de instanță nu-l constituie obligarea angajatorului-apelant la eliberarea, către salariat, a unui document care să ateste calitatea fostei salariate de salariat.

Astfel, obligarea părții Microelectronica S.A. la emiterea unei adeverințe din care să rezulte acordarea unor sporuri reclamantei ar constitui o obligație imposibil de realizat, având în vedere absența oricărei informații despre activitatea acesteia anterioară privatizării, din lipsa actelor care să poată fi analizate.

În acest sens a decis și Curtea de Apel Albă Iulia - Secția I Civilă, prin Decizia nr. 180/08.02.2017: "Obligația la care se referă textele de lege în discuție trebuie privită și din prisma responsabilității pe care angajatorul o are în corectitudinea datelor cuprinse în adeverințele pe care le eliberează, date care trebuie să se fundamenteze strict pe documentele pe care angajatorul le deține și care pot fi verificate. În acest sens, art. 125 din 11.G. nr. 257/2011 prevede expres că: angajatorii sau orice alți deținători de arhive sunt direct răspunzători. În condițiile legii, de legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscriu, în baza documentelor deținute, în adeverințele pe care le eliberează în vederea stabilirii, recalculării sau revizuirii drepturilor de pensie. Așadar, societatea pârâtă nu își poate asuma responsabilitatea asupra legalității adeverinței eliberate reclamantului decât cu privire la elementele care rezultă din documentele pe care le deține. Ca urmare, Curtea de apel a constatat că, în mod greșit prima instanță a admis acțiunea obligând pârâta să emită o adeverință care să cuprindă mențiuni cu privire la care aceasta nu deține documente verificabile," (extras din Decizia nr. 180/08.02.2017, Curtea de Apel Albă Iulia, Secția I Civilă, www.portal.just.ro).

În drept, apelanta a invocat dispozițiile art. 453 alin. 1, art. 480, alin. 2 teza II C.pr.civ., art. 15 alin. 2 din Constituție

Intimata **Scarlat Adriana**, la data de 13.02.2020 a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate ca temeinică și legală.

Pe cale de excepție, a invocat tardivitatea apelului, arătând că apelul depus de către apelantul parat Societatea Microelectronica S.A. l-a primit în data de 06.02.2020, data poștei de pe plic, iar apelul depus de către apelantul parat Societatea Microelectronica S.A., prin apărător ales, poartă data de ieșire de la cabinetul de avocat data de 22.01.2020, neexistând nicioieri data registraturii Tribunalului și nici data poștei, fiind posibil ca data depunerii apelului să fi depășit termenul de 10 zile.

În fapt, apelanta pârâtă Societatea Microelectronica S.A. solicită respingerea sentinței civile nr. 5905/28.2019, prin care instanța de fond obligă apelantul pârât să elibereze intimătei reclamante adeverința pentru perioada 15.04.1985-29.11.2001, din care să reiasă funcția ocupată, condițiile de muncă în care a lucrat, salariul cu care a fost retribuita defalcat pe fiecare venit în parte, sporurile și adaosurile lunare de care a beneficiat, veniturile suplimentare realizate, temeiul de drept al acordării fiecărui venit și mențiuni privind plata contribuțiilor de asigurări sociale.

Menționează că, în perioada 15.04.1985-29.11.2001, a fost angajată a Societății Microelectronica SA, având funcția de: confecționar dispozitive semiconductoare (cds), ulterior șef de atelier, fapt dovedit prin carnetul de muncă depus la dosarul cauzei, adeverința de venituri fiindu-i necesară pentru calculul punctajului în baza căruia se determina cuantumul pensiei.

În fapt, sentința civilă nr. 5905/28.2019 a avut ca probă de necontestat procesul verbal de control din data de 29.01.1999 al D.G.M.P.S.- jud. Ilfov Corp Control referitor la verificarea constituirii și virării la bugetul asigurărilor sociale de stat a fondurilor datorate la S.C. Microelectronica S.A.

La punctul concluziile însușite prin semnătură de către directorul General al Microelectronica S.A. Chirica Octav și domnul Liviu Jalba (administrator unic al Microelectronica SA), inspectorii de specialitate consemnează că "prin semnarea Procesului verbal se confirma exactitatea datelor înscrise, însușirea lor de către conducerea societății Microelectronica S.A., precum și faptul că actele ce au stat la baza controlului au fost restituite în totalitate".

Aceasta a fost proba de necombătut că arhiva/statele de plată existau și nu au dispărut la privatizare, iar pârâtul este de rea-credință când afirmă că nu există date în societate despre reclamantă, având în vedere că se recunoaște de către conducerea societății primirea statelor de plată înapoi de la Corpul de control al DGPMS ILFOV privind perioada 1995-1998.

Procesul verbal mai sus menționat contrazice și susținerile pârâtului că sub supravegherea Direcției de Muncă s-a reușit refacerea documentelor lipsă, deoarece în perioada menționată D.G.M.P.S.-jud. Ilfov Corp Control efectua controlul în vederea acordării facilităților fiscale și a concedierilor colective, ca urmare a negocierii și încheierii contractului de vânzare-cumpărare acțiuni nr. 845/17.12.1998 (privatizare), conform prevederilor OUG nr. 9/14.04.1997 și OUG 48/1997 (a se vedea art. 8.5, 8.6. din contractul de vanzarc cumpărare acțiuni nr, 845/17.12.1998) și nicidecum D.G.M.P.S.-JUD. ILFOV CORP CONTROL nu se ocupa de refacerea documentelor (echipa de control nu avea asemenea sarcini).

Apelantul pârât citează incomplet răspunsul cuprins în adresa transmisă de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului cu nr. P/19/27859/29.11.2019 la solicitarea Tribunalului București - Secția a VIII a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 22988/3/2019, respectiv "nu există proces verbal de predare primire a arhivei societății (care include și arhiva de personal), toată arhiva ar trebui să existe la sediul societății Microelectronica S.A.", fără a menționa și continuarea "Mai mult în conformitate cu legislația în vigoare privind păstrarea documentelor din arhivă, respectiv Legea nr. 258/06.06.2002 pentru modificarea și completarea Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996. societatea are obligația să ia măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidentă arhivei."

Intimata a susținut și că Societatea Microelectronica S.A., prin reprezentantul legal, având regimul de persoana juridică are obligația de a respecta prevederile următoarelor dispoziții legale: art. 38 din Legea nr. 82/1991 - Legea contabilității, care prevede că reprezintă

contravenție la prevederile prezentei legi următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni: 4. nerespectarea normelor emise de Ministerul Economiei și Finanțelor cu privire la utilizarea și tinerea registrelor de contabilitate; arhivarea și păstrarea documentelor justificative și a documentelor contabile, precum și reconstituirea documentelor pierdute, sustrase sau distruse; art. 73 alin. 1 din Legea nr. 31 din 16 noiembrie 1990 (*republicată*) cu modificările și completările ulterioare privind societățile comerciale care reglementează organizarea și funcționarea societăților comerciale inclusiv a societăților comerciale pe acțiuni cazul nostru, potrivit cărora administratorii sunt solidar răspunzători față de societate pentru: realitatea vărsămintelor efectuate de asociați; existența reală a dividendelor plătite; existența registrelor cerute de lege și corecta lor tinere; exactă îndeplinire a hotărârilor adunărilor generale; strictă îndeplinire a îndatoririlor pe care legea, actul constitutiv le impune, precum și dispozițiile art. 144² potrivit cărora (1) Administratorii sunt răspunzători de îndeplinirea tuturor obligațiilor, potrivit prevederilor art. 72 și 73; (2) Administratorii răspund fata de societate nentru prejudiciile cauzate prin actele îndeplinite de directori sau de personajul încadrat, când dauna nu s-ar fi produs dacă ei ar fi exercitat supravegherea impusă de îndatoririle funcției lor; (3) Directorii vor înștiința consiliul de administrație de toate neregulile constatate cu ocazia îndeplinirii atribuțiilor lor; (4) Administratorii sunt solidar răspunzători cu predecesorii lor imediați dacii, având cunoștința de neregulile săvârșite de aceștia, nu le comunică cenzorilor sau, după caz, auditorilor interni și auditorului financiar; (5) În societățile care au mai mulți administratori răspunderea neutru actele săvârșite sau nentru omisiuni nu se întinde și la administratorii care au făcut să se consemneze în registrul deciziilor consiliului de administrație, împotrivirea lor și au încunoștiințat despre aceasta. În scris, ne cenzori sau auditorii interni și auditorul financiar.

De asemenea, arată că se încalcă Legea Arhivelor Naționale nr. 16/1996 cu Anexa 6 a Legii Arhivelor Naționale care stabilesc următoarele termene de păstrare a documentelor de resurse umane: statele de plată a salariilor - 50 de ani de la crearea lor; Dosarele de personal, contractele de muncă, convențiile civile de prestări servicii - 75 de ani de la creare; Documentele societăților comerciale cu capital privat - 50 de ani de la crearea lor; Registrul general de evidență a salariilor; Contracte de muncă, precum și Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, prin introducerea obligațiilor angajatorilor, mai ales o dată cu apariția noului concept al contributivității introdus în sistemul unitar de pensii publice, începând Legea nr. 19 din 17 martie 2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Cu privire la susținerile apelantului pârât privind invocarea art. 15 alin. 2 din Constituția României, respectiv neretroactivitatea prevederilor art. 34. alin. 5, art. 40 alin. 2. lit h și art. 272 din Codul Muncii aprobat prin Legea 53/2003, după ce prezintă istoricul Codului muncii, intimata arată că, dacă prin absurd, neconstituționalitatea invocată ar fi admisă, toate persoanele care au ieșit la pensie în baza Legii 19/2001 și ulterior în baza Legii 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și care au fost angajate în mai multe unități ar fi în imposibilitatea de a obține veniturile realizate conform cerințelor legilor mai sus menționate.

În cazul în care aceste adeverințe de venit nu s-ar elibera pe motiv ca prevederile art. 34, alin. 5, art. 40 alin. 2, lit h și art. 272 din Codul Muncii aprobat prin Legea 53/2003, nu s-ar aplica retroactiv, angajații care au activat și în perioadă anterioară anului 2003 ar fi discriminați și prejudiciați la calcularea cuantumului pensiei.

Invocă în acest sens Decizia nr. 2/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în judecarea recursului în interesul legii.

Susține că există și alte reglementari legislative corelative care să protejeze drepturile angajaților, de exemplu: Legea nr. 82/1991 - Legea contabilității - art. 38; Legea nr. 31 din 16 noiembrie 1990 (*republicată*) cu modificările și completările ulterioare privind societățile comerciale care reglementează organizarea și funcționarea societăților comerciale inclusiv a societăților comerciale pe acțiuni; Legea Arhivelor Naționale nr. 16/1996; Legea nr. 53/2003 - Codul muncii prin introducerea obligațiilor angajatorilor, mai ales o dată cu apariția noului concept al contributivității introdus în sistemul unitar de pensii publice, începând Legea nr. 19 din

17 martie 2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale -prevederile art. 40 alin.2 lit. h, art. 34 alin. 5, art. 40 alin 2, lit h și art. 272 din Codul muncii, potrivit cărora angajatorul are obligația de a elibera, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului, dar și a obligației de a acorda salariaților toate drepturile ce decurg din lege, reglementată de art. 40 alin. 2 lit. c din Cod, drepturi care constau în eliberarea actelor doveditoare cu privire la veniturile obținute din muncă în vedea deschiderii dreptului la pensie; Legea nr. 263/2010 care prevede la art. 96 alin.(2), stabilirea punctajului lunar prin raportare la câștigul salarial brut sau, după caz, a venitului lunar asigurat, care a constituit baza de calcul a contribuției de asigurări sociale.

De aceea, atunci când explicitează sfera actelor ce însoțesc, potrivit art. 103 alin. (2) din lege, cererea de pensionare. Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010, aprobate prin HG nr. 257/2011, nu limitează categoria actelor doveditoare la carnetul de muncă, actele privind vechimea în muncă și la adeverința privind sporurile cu caracter permanent reglementate prin lege sau prin contractul colectiv/indivizual de muncă, ci includ în aceasta, prin art. 76 alin. (1) teza finală, alte acte întocmite potrivit prevederilor legale prin care se dovedesc elemente necesare stabilirii drepturilor de pensie.

În concluzie: este inadmisibilă invocarea neretroactivității art. 34, alin. 5, art. 40, alin. 2, lit.h din Codul muncii, a se vedea Decizia 2/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Așa cum susține apelantul parat prin apărătorul ales "dacă prin absurd, s-ar trece peste aplicarea retroactivă a tuturor temeiurilor de drept utilizate în motivarea sentinței apelate", face dovada faptului că inclusiv apelantul parat nu este convins de susținerile sale și își dă scama de absurdul motivării apelului prin invocarea neretroactivității, uitând de Decizia 2/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la punctul 1 al punctului II, impedimentul invocat de apelantul parat referitor la faptul că nu poate elibera adeverința solicitată este "lipsa totală a arhivei Microelectronica S.A.". Această nouă justificare este în totală contradicție cu cele invocate în întâmpinarea la cererea de chemare în judecată, în care paratul apelant invoca că "societatea s-a privatizat în decembrie 1998, evidentele financiar contabile, cele privind resursele umane și mijloacele fixe anterioare privatizării fiind ținute necorespunzător, motiv pentru care nu au putut fi predate pe bază de proces verbal" este foarte periculoasă, deoarece: dacă cele susținute de către paratul apelant sunt adevărate, se pune întrebarea dacă bilanțul pe 1998, 1999 s.a.m.d., depuse de către societatea Microelectronica S.A. la Administrația Financiară împreună cu Raportul Administratorului Societății și Raportul comisiei de cenzori sunt false?; în timpul ședințelor de judecată, apelantul parat în susținerile sale prin apărătorul ales, oscilează și prezintă situații diferite, de exemplu: înecul arhivei, statul sub apă al arhivei, mâncatul arhivei de către șobolani. Paratul apelant prin apărătorul ales folosește cuvântul arhivă, nicidecum evidentele contabile, cele de resurse umane și mijloacele fixe"; paratul apelant a extins lipsa de la "evidentele contabile, documentele de resurse umane și mijloacelor fixe" la întreaga arhivă, în intervalul de timp dintre sentința civilă și apel, contrazicându-se singur, deoarece, recunoaște că a găsit brevetele de invenție și mărcile societății, afirmând că acestea reprezentau principala pondere în rețeaua de vânzare cumpărare a acțiunilor (fapt care dovedește că la privatizare și-a făcut propriul audit???); probabil a avut acces la un raport de evaluare al societății?, la un audit al societății?, la arhivele societății? înainte de a depune oferta de cumpărare a pachetului de acțiuni.

Referitor la punctul 2, al punctului II, din cele invocate de paratul apelant la aceste puncte, rezulta confuzia făcută între domeniul aplicării Legii Privatizării care reglementează vânzarea pachetului de acțiuni deținute de Statul Roman prin instituția implicată respectiv FPS/APAPS/AVAS/AAAS și aplicării prevederilor Legii Contabilității, a prevederilor Legii Arhivelor și prevederile Legii Societăților Comerciale și altele.

Obiectul contractului de vânzare cumpărare de acțiuni nr. 845/17.12.1998, așa cum este și titulatura contractului, este pachetul de acțiuni deținut de Statul Roman prin FPS/APAPS/AVAS/AAAS. Dreptul de proprietate al acțiunilor se transmite de la vânzător la cumpărător la data plății prețului pachetului așa cum este menționat și în contract.

Apelantul parat prin apărătorul ales, face confuzie între aplicarea prevederilor legale care reglementează privatizarea (vânzarea de acțiuni) și legile care reglementează funcționarea societăților comerciale.

Nici una din legile care reglementează domeniul privatizării respectiv nu conțin prevederi sau reglementări privind întocmirea unui proces verbal de predare primire a acțiunilor sau a societății ale carei acțiuni s-au vândut încheiat între FPS și Microelectronica S.A.

Aceste aspecte sunt reglementate de Legea 31/1990 a societăților comerciale. Statul Roman în calitate de acționar după 1990 a desemnat și-a numit reprezentanți în Adunarea Generală a Acționarilor, care la rândul ei a numit membrii Consiliului de Administrație al societății, respectiv Președintele Consiliului de Administrație, Directorii executivi, cenzorii. Mai mult, gestiunea și activitatea unei societăți comerciale mai este reglementată de Legea contabilității, Legea Arhivelor, Legea privind protecția muncii și securității în munca etc.

Predarea primirea gestiunii unei societăți comerciale la schimbarea Consiliului de Administrație/Administrator se efectuează între vechea și noua conducere a societății. Este aberantă susținerea apelantului pârât că FPS nu a predat nimic.

Referitor la punctul 3,4 al punctului II, precizează că vânzător nu este FPS, FPS a fost o instituție a Statului Român înființat în vederea realizării procesului de privatizare. Modul de desfășurare a privatizării este reglementat de legea privatizării, ROF-ul FPS, procedurile interne aprobate de conducerea instituției. Conducerea societății comerciale a fost organizată conform Legii nr. 31/1990 a societăților comerciale.

Apelantul parat prin reprezentantul său legal în calitate de Administrator unic nu cunoaște legislația, deși cunoașterea legii în România se prezumă. Sub propria semnătură, domnul Jalba Liviu mandatarul Firmei JACLYN, cumpărătorul societății Microelectronica, recunoaște că "este în cunoștință de cauză privind situația economico financiară a societății", art. 8.10 din contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 845/17.12.1998 (privatizare), cum poate face afirmația că arhiva nu există la momentul privatizării.

Sușinerile paratului sunt contrazise și de prevederile art. 7.2.4.1, 7.2.4.2., 7.2.4.3, 7.2.4. din contractul de vânzare cumpărare nr. 845/17.12.1998, semnat atât de actualul administrator unic (numit în ședința AGEA din 12.01.1999) al Microelectronica, Jalba Liviu, cât și de reprezentantul legal al Fondului Proprietarii de Stat care a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni în baza declarației pe proprie răspundere a Directorului General Chirică (revocat în ședința AGEA din data de 12.01.1999), în care se afirmă că situațiile financiare au fost întocmite conform legislației române, au fost aprobate de AGA, înregistrate la DGFPCFS, toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se afla la sediul societății etc.

Contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 845/17.12.1998 vine și contrazice în totalitate alegațiile susținute de pârât și de avocatul acestuia.

Hotărârile AGEA și AGA privind numirea administratorilor societății/director general/consiliu de administrație/administrator unic pentru anii 1997, 1998, 1999, 2000, Raportul administratorilor/consiliul de administrație ai Societății Microelectronica S.A. cu ocazia aprobării bilanșurilor contabile pentru anii 1997, 1998, 1999, 2000, și Rapoartele Comisiei de cenzori ai Societății Microelectronica S.A. cu ocazia aprobării bilanșurilor contabile aferente anilor 1997, 1998, 1999, 2000 având la bază constatările din Procesul-verbal al Comisiei de inventariere anuală (act obligatoriu precizat de art 7 și următoarele din Legea contabilității 82/1991 cu republicările și modificările ulterioare și a Normelor metodologice de aplicare) au fost înregistrate la Administrația financiară și contrazic sușinerile paratului privind inexistenta arhivei sau numai a documentelor de "resurse umane" și "inventarele mijloacelor fixe".

Nici unul din actele hotărârile AGA, AGEA, raportul Comisiei de Cenzori, proces verbal de inventariere anuală menționate mai sus, nu informează asupra dispariției arhivei.

Hotărârea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor Microelectronica S.A. din data de 12.01.1999, Procesul verbal al Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor Microelectronica S.A. din data de 12.01.1999, încheiere de certificare nr. 1128/12.01.1999 notar Georgeta Enciu, nu menționează nimic despre dispariția arhivei, are ca ordine de zi doar

schimbarea formei de administrare a societății și regimul juridic al acțiunilor, precum și revocarea Consiliului de Administrație al fostului acționar Statul Român și numirea noului Administrator unic de către noul acționar societatea JACLYN S.A.

Conform Hotărârii Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor Microelectronica S.A. din data de 12.01.1999, Domnul Director General Chirica a fost eliberat din funcție, s-a modificat formă de administrare, numindu-se ca administrator unic domnul Jalba Liviu;

O constatare interesantă este ca Procesul verbal încheiat în data de 29.01.1999 al D.G.M.P.S.-jud. Ilfov Corp Control referitor la verificarea constituirii și virării la bugetul asigurărilor sociale de stat a fondurilor datorate la S.C. Microelectronica S.A., (control care se face analizând statele de plată, ordine de plată și alte documente financiar contabile primare), este semnat de către directorul general Chirica, deși acesta a fost revocat din funcție în data de 12.01.1999.

La data finalizării controlului D.G.M.P.S.-jud. Ilfov, data de 29.01.1999 și a predării documentelor controlate avem și Director general revocat, avea și schimbarea modului de administrare a societății și administrator unic numit de AGEA (noul acționar majoritar) din 12.01.1999 era domnul Jalba Liviu.

Totuși, având în vedere Statutul Juridic al administratorilor unei societăți comerciale, datorită rolului pe care îl au în societatea comercială, Legea nr. 31/1990 instituie pentru administratori un regim juridic special. Regulile referitoare la statutul administratorului se referă la: calitatea de administrator; condițiile de numire în funcție; desemnarea administratorului; durata funcției; publicitatea numirii administratorului, natura juridică a funcției de administrator, obligațiile și puterile administratorului; încetarea funcției de administrator.

Referitor la adresa transmisă de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului cu nr. P/19/27859/29.11.2019 la solicitarea Tribunalului București-Secția a VIII a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosar nr. 22988/3/2019, intimata formulează următoarele obiecțiuni: adresa mai sus menționată a fost solicitată de către Tribunalul București în dosarul nr. 22988/3/2019, dosar în care nu este parte; nu cunoaște conținutul solicitării Tribunalului București și scopul pentru a vedea dacă răspunsul Autorității pentru Administrarea Activelor Statului are relevanță în dosarul nr. 20538/3/2019.

Această adresă confirmă încă o dată susținerile sale în sensul că societatea (Microelectronica S.A.) are obligația să ia măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidența arhivei.

Totuși, în calitate de reclamant intimat, a probat existența datelor financiar contabile, în cazul meu statele de plată, din care se extrag veniturile pentru adeverința solicitată prin Procesul verbal din data de 29.01.1999 al D.G.M.P.S.-jud. Ilfov Corp Control, referitor la verificarea constituirii și virării la bugetul asigurărilor sociale de stat a fondurilor datorate la S.C. Microelectronica S.A. (anexă la prezența întâmpinare la apel).

Inspectorii de specialitate sub semnătură proprie consemnează că societatea își desfășoară activitatea cu 265 salariați, ca societatea a mai făcut obiectul unui control al Corpului de Control Asigurări Sociale al DGMPS, redactându-se proces verbal în 22.05.1995, care a cuprins perioada controlată aprilie 1993-aprilie 1995 (evidențe contabile existau la 29.01. 1999) și în care nu se face nici o mențiune că nu s-ar fi găsit arhiva societății.

Datele referitoare la contribuțiile la asigurările sociale și cele pentru pensia suplimentară se regăsesc în statele de plată, ordine de plată etc. Deci perioada 1993-1995 exista în arhiva fapt constat în 29.01.1999 (după privatizare).

În același proces verbal, inspectorii consemnează că perioada ce urma a fi controlată privind contribuțiile la asigurările sociale și cele pentru pensia suplimentară este perioada mai 1995-decembrie 1998.

Inspectorii nu menționează în procesul verbal că nu au fost puse la dispoziție documente, deoarece nu mai exista arhivă, așa cum susține pârâul apelant.

Referitor la punctul 6 al punctului II, apelantul parat prin apărătorul ales, se face că nu înțelege ce a semnat actualul administrator unic al Microelectronica S.A., pe vremea când era mandatarul lui JACLYN S.A.

Capitolul Obligațiile și Garanțiile vânzătorului se referă la FPS (vânzătorul de acțiuni) care declara și garantează că dispune de toate autorizațiile și competență legală pentru încheierea contractului de vânzare cumpărare acțiuni și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din acesta. Nu intra în teoria contractelor.

De asemenea, în baza declarației pe proprie răspundere a Conducerii societății (Consiliu de Administrație care a fost numit de FPS, format din Chirica Octav Dorin, Liiceanu Carmen, Liculescu Maria, Iliescu Sergiu Stelian, Ulieru Dumitru) vânzătorul de acțiuni/ FPS la Cap 7, declara și garantează că dispune de toate autorizațiile și competență legală pentru încheierea contractului de vânzare cumpărare acțiuni și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din contract.

În baza declarației conducerii societății (anexă la prezentă), vânzătorul (FPS) declară că societatea ale căror acțiuni le-a vândut a fost înființată și funcționează cu respectarea legii și nu este în faliment (de aceea și-a numit Consiliu de Administrație).

De asemenea, vânzătorul garantează că din punct de vedere juridic societatea are autorizațiile necesare pentru a-și desfășura activitatea curentă conform statului societății aprobat.

Mai mult, vânzătorul precizează că situațiile financiare au fost întocmite conform legislației române în materie, au fost aprobate de acționarii societății în cadrul AGA/AGEA, au fost înregistrate la D.G.F.P.C.F.S. și cuprind situația financiară a societății Microelectronica la data întocmirii lor.

Ultima situație financiară aprobată de AGA este din data de 30.06.1998. Vânzătorul FPS, mai declara că toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se afla la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România, deoarece avea un Consiliu de Administrație numit la această fabrică.

De asemenea, se mai completează în contractul de vânzare cumpărare, că a existat un raport de control al Administrației Financiare Ilfov la data de 31.10.1998, care reprezintă situația corectă și exactă a drepturilor și obligațiilor fiscale și economico-financiare ale societății care a fost anexa 5 la contractul de vânzare cumpărare acțiuni, care devine parte integrantă din contract.

Nu s-a făcut nici o mențiune de către Consiliu de Administrație sau de către Comisia de cenzori cu privire la lipsa de evidențe contabile, documente de resurse umane sau mijloace fixe.

Referitor la susținerile privind reconstituirea de către Inspectorii Camerei de Muncă (restaurarea) a dosarelor unor salariați (de ce unor salariați și nu toți având în vedere că paratul apelant susține că nu i s-a predat nimic) este falsă.

Operațiunea Camerei de muncă a fost impusă de prevederile contractului de privatizare în care s-a făcut trimitere la OUG 9/1997 cu privire la unele măsuri de protecție pentru persoanele ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare, lichidare, care prevedea acordarea unor salarii compensatorii celor afectați de concedierea colectivă, întocmirea actelor de somaj, diverse scutiri de impozite, astfel încât afirmațiile apelantului pârât sunt simple alegații.

Referitor la susținerile apelantului parat ca parata intimată nu s-a prezentat niciodată în societate sunt infirmate de faptul că am depus copie de pe cartea de muncă. Referitor la afirmația că nu am împuternicit pe nimeni să mă reprezinte, rog instanța a îl obliga să prezinte dovada notificării că așa fi fost solicitată de către Inspectorii de la Camera de Muncă.

Referitor la punctul 7.3 al punctului II, susținerile acestui punct sunt în contradicție cu cele de la punctul 7.2. al apelantului parat, deoarece la punctul 7.2 afirmă că nu m-am prezentat în societate până în 2001 și la acest punct 7.3, susține că la data de 29.11.2001 a încetat contractul individual de muncă la împlinirea concediului post natal de 3 ani.

În concluzie, contractul individual de muncă al subsemnatei a fost încheiat pe perioadă nedeterminată și a fost suspendat pe o perioadă de 2 ani pentru creșterea copilului. Încetarea contractului de muncă a fost cu data de 29.11.2001, cu preaviz (atașez copie), Nota de inventar emisă la 14.12.2001 (atașează copie) și Nota de lichidare emisă la 29.11.2001, Fisa fiscală

aferenta anului 2000, și adeverința pentru șomaj datată 07.11.2001 emisă cu 22 de zile înainte de expirării celor doi ani de concediu pentru îngrijirea copilului (anexez copie), care nu conțin veniturile realizate și sporurile. Subliniez că dacă nu ar fi existat documente nu se puteau emite asemenea acte, mă refer la Nota de inventar de exemplu.

Referitor la punctul 7.4 al punctului II, susținerea apelantului parat este din nou o simplă alegație, deoarece subsemnata ca și mulți foști angajați ai Microelectronica S.A. nu au primit așa ceva la încetarea contractului individual de muncă ca urmare a concedierii colective/concedierii. La fond apelantul parat nu a susținut nici un moment că eliberează sau a eliberat adeverințe doar în ceea ce privește sporurile.

Referitor la punctul 7.5 al punctului II, dreptul de a solicita documente privind drepturile subsemnatei de la fostul angajator nu sunt prescriptibile, ca dovada prevederile legale privind păstrarea statelor de plată etc. de 50 de ani. Prezentul dosar dovedește că subsemnata își cere drepturile conform prevederilor legale în vigoare.

Referitor la punctul 8,9,10 punctului II, afirmația că art. 34 alin. 5 din Codul Muncii nu este în măsură să motiveze soluția primei instanțe de a admite cererea intimătei reclamant frizează absurdul, deoarece Codul Muncii "art 34 alin.(5) La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate. Mai mult, în acest sens e și Decizia nr. 2/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la punctul 11 punctului II, decizia 180/08.02.2017 a Curții de Apel Alba Iulia nu îi este opozabilă, este pronunțată într-un dosar în care nu a fost parte și nici nu cunoaște care a fost obiectul cererii în judecată.

Referitor la pretențiile emise conform art 453 alin. 1 C.proc.civ de către apelantul parat de a obliga intimata reclamantă la plata cheltuielilor făcute cu judecarea fondului și apelului, solicită respingerea acestora.

În cazul în care nu i se eliberează adeverința de venituri, consideră că este prejudiciată, deoarece din lipsa adeverințelor punctajul aferent stabilirii cuantumului pensiei mele va fi considerabil diminuat și sunt îndreptățită la daune atât la fond cât și la apel.

Codul civil are prevederi clare și precise privind răspunderea delictuală, pe care o invocă în cazul în care nu i se eliberează adeverința de venituri.

În apel a fost administrată proba cu înscrisuri.

Cercetând pricina în limitele prevăzute de art. 477 și urm. C. pr.civ. și verificând, potrivit dispozițiilor art. 479 alin. (1) teza I C.pr.civ., stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, Curtea apreciază ca fiind nefondat apelul declarat de apelanta-pârâtă.

Curtea constată că prima instanță a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legale incidente în speță și o justă apreciere a materialului probator administrat. Curtea își însușește în întregime considerentele primei instanțe, pentru a nu le mai relua, decât în limita necesară analizării criticilor formulate.

Sub un prim aspect, Curtea apreciază că nu poate fi primită critica apelantei-pârâte în sensul aplicării retroactive de către instanță a prevederilor Codului muncii din anul 2003, având în vedere că reclamanta a fost angajată pârâtei în perioada 15.04.1985-29.11.2001, iar adeverința solicitată privește sporuri din aceeași perioadă.

În acest sens, Curtea reține că prima instanță și-a fundamentat în drept soluția de admitere a acțiunii pe dispozițiile art. 40 al. 2 lit. h din Codul muncii, potrivit cărora angajatorul îi revine obligația de a elibera, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului. Acestei obligații legale îi corespunde dreptul salariatului de a obține de la angajatorul său sau de la fostul angajator înscrisuri din care să rezulte drepturile salariale încasate pe perioada în care s-au desfășurat raporturile juridice de muncă. Această obligație este expres reglementată de art. 34 alin. 5 Codul muncii, potrivit căruia la „solicitarea salariatului sau a fostului salariat,

angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate”.

Curtea mai notează că interesul reclamantei este justificat de calitatea de pensionar a acesteia, calitate în care are dreptul să solicite recalcularea drepturilor de pensie în funcție de toate veniturile salariale pe care le-a realizat și pentru care s-au reținut și virat contribuții la asigurările sociale de stat.

În aceste condiții, prima instanță a reținut și aplicabilitatea dispozițiilor art.165 al.1 și 2 din Legea nr. 263/2010, potrivit cărora la determinarea punctajelor lunare, pentru perioadele anterioare datei de 1 aprilie 2001, se utilizează salariile brute sau nete, după caz, în conformitate cu modul de înscriere a acestora în carnetul de muncă, astfel: a) salariile brute, până la data de 1 iulie 1977; b) salariile nete, de la data de 1 iulie 1977 până la data de 1 ianuarie 1991; c) salariile brute, de la data de 1 ianuarie 1991. La determinarea punctajelor lunare, pe lângă salariile prevăzute la alin. (1) se au în vedere și sporurile cu caracter permanent care, după data de 1 aprilie 1992, au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înscrise în carnetul de muncă *sau* sunt dovedite *cu adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare*.

Pentru modul în care unitatea trebuia să elibereze adeverința, Curtea reține prevederile art. 127 din HG nr.257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, care arată expres că aceasta va cuprinde obligatoriu cel puțin următoarele elemente: a) denumirea angajatorului; b) datele de identificare a persoanei; c) perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia; d) funcția, meseria sau specialitatea exercitată; e) denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată; f) perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat.

Relevante cauzei sunt și dispozițiile art. 125 din HG nr. 257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, potrivit cărora “angajatorii sau orice alți deținători de arhive sunt direct răspunzători, în condițiile legii, de legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscriu, *în baza documentelor deținute*, în adeverințele pe care le eliberează în vederea stabilirii, recalculării sau revizuirii drepturilor de pensie”.

În raport de dispozițiile legale incidente reținute de către prima instanță, având în vedere calificarea cererii de chemare în judecată cu care a fost investită instanța - acțiune în realizare ca urmare a refuzului părții de a elibera o adeverință care să ateste o serie de sporuri necesare recalculării pensiei, precum și data investirii instanței, Curtea apreciază că dispozițiile art. 34 alin. 5 și art. 40 alin. 2 lit. h din Legea nr. 53/2003 (Codul muncii în vigoare), sunt pe deplin aplicabile cauzei, chiar dacă obiectul cererii vizează atestarea unor situații de fapt ori drepturi salariale ale unui fost salariat, aferente unei perioade anterioare intrării sale în vigoare, în condițiile în care art. 34 alin. 5 din Codul muncii recunoaște, în mod expres, obligația angajatorului de eliberare a documentelor care să ateste activitatea desfășurată, și *în beneficiul foștilor salariați*, calitate pe care o are intimata reclamantă.

De altfel, sub aspectul neretroactivității aplicării dispozițiilor art. 34 alin. 5 și art. 40 alin. 2 lit. h din Legea nr. 53/2003 (Codul muncii în vigoare) pentru atestarea unor elemente ale rapoartelor de muncă desfășurate anterior intrării în vigoare a Codului muncii, sunt relevante și considerentele deciziei nr. 2/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea unui recurs în interesul legii cu privire la calitatea procesual pasivă în litigiile având ca obiect eliberarea unor adeverințe privind vechimea în muncă sau în grupa superioară de muncă, ale cărei statuări sub aspectul temeiului de drept al acțiunii în realizare se pot aplica *mutatis mutandis* și în prezentul litigiu.

În acest sens, în considerentele deciziei sus menționate, s-a reținut că: „Referitor la calitatea procesuală pasivă în litigiile născute în legătură cu cazurile detaliate în precedent, dacă există acte primare vechimea în muncă sau în grupa superioară de muncă se dovedește, în

lipsa carnetului de muncă sau a mențiunilor corespunzătoare din carnet, cu o adeverință emisă de angajator, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (5) și art. 40 alin. (2) lit. h) din Codul muncii.”

În ceea ce privește susținerea apelantei –pârâte în sensul că singurul impediment existent pentru a elibera adeverința solicitată îl reprezintă lipsa arhivei Microelectronica SA, ceea ce ar face imposibil de executat obligația de eliberare a adeverinței care să ateste sporurile obținute de reclamantă, Curtea constată, pe de o parte, că probele administrate în cauză nu confirmă o imposibilitate obiectivă de eliberare a acestei adeverințe, pentru întreaga perioadă solicitată, și, pe de altă parte, chiar și în lipsa din arhiva pârâtei a documentelor care să ateste veniturile salariale ale reclamantei pentru o anumită perioadă, aceștia îi incumba obligația legală de a proceda la reconstituirea documentelor contabile (statele de salarii), pârâta neputându-se apăra prin invocarea culpei proprii.

Sub acest aspect, astfel cum întemeiat a reținut instanța fondului, potrivit mențiunii existente la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 845/17.12.1998, art.7.2.4.2. ”toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România”, clauză contractuală inserată pe baza declarației, pe propria răspundere, dată de directorul general la încheierea contractului, astfel cum rezultă și din adresa nr. 22988/3/2019 emisă de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului.

Existența sau inexistența unui proces-verbal de predare-primire a arhivei societății cu ocazia privatizării acesteia nu prezintă nicio relevanță sub aspectul îndeplinirii obligației de eliberare a adeverinței, relevante în acest sens fiind și mențiunile finale din adresa sus menționată, potrivit căreia ”nu există un proces-verbal de predare-primire a arhivei societății (care include și arhiva de personal), toată arhiva ar trebui să existe la sediul societății Microelectronica SA. Mai mult, în conformitate cu legislația în vigoare privind păstrarea documentelor din arhivă, respectiv Legea nr. 358/06.06.2020 pentru modificarea și completarea Legii arhivelor Naționale nr. 16/1996, *societatea are obligația să ia măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidența arhivei.*”

Mai mult, existența în arhiva Microelectronica SA a unor documente contabile aferente perioadei 1993–decembrie 1998 (perioadă vizată de cererea reclamantei), în anul 1999, imediat ulterior privatizării care a avut loc la 27.12.1998, este confirmată și prin procesul-verbal încheiat la data de 29.01.1999 de către inspectori de specialitate din cadrul Corpului de Control Asigurări Sociale și DGMPS Ilfov cu privire la verificarea constituirii și virării la bugetul asigurărilor sociale de stat a fondurilor datorate, care menționează verificarea documentelor puse la dispoziție de societate *pentru perioada mai 1995 – decembrie 1998*, făcându-se totodată referire și la raportul anterior prin care a fost verificată perioada *aprilie 1993 – aprilie 1995*.

Pe de altă parte, Curtea apreciază că, în mod corect prima instanță a reținut obligația pârâtei de a proceda la reconstituirea documentelor contabile, în situația constatării lipsei, a pierderii sau a distrugerii acestora, astfel cum prevăd dispozițiile art. 25 și 26 din Legea contabilității nr. 82/1991, potrivit cărora statele de salarii se păstrează timp de 50 de ani, iar în cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii se vor lua măsuri de reconstituire a acestora, potrivit reglementărilor emise în acest sens, în termen de maximum 30 de zile de la constatare, iar în caz de forță majoră, în termen de 90 de zile de la constatarea încetării acesteia.

De asemenea, în mod întemeiat prima instanță a înlăturat apărarea apelantei–pârâte potrivit căreia, în anul 1999, a reconstituit la sediul societății doar dosarele salariaților care urmau să primească salarii compensatorii și a celor care urmau să rămână în societate și aduceau diverse înscrisuri pe care le dețineau la respectivul moment.

Argumentul apelantei–reclamante în sensul că “reclamanta Scarlat Adriana nu s-a prezentat niciodată în societate, până la plecarea din aceasta, în 2001, și nu a împuternicit pe nimeni să o reprezinte, nu a trimis niciun înscris inspectorilor, astfel fiind imposibilă refacerea dosarului acesteia” nu poate fi reținut, câtă vreme nu s-a făcut dovada convocării acesteia pentru reconstituirea documentelor salariale și, mai mult, aceasta nu exonerează pârâta de obligația de clarificare a situației tuturor angajaților și de reconstituire a documentelor contabile, fără

discriminare, inclusiv situația reclamantei care s-a aflat în perioada 20.05.1998 – 29.11.2001 în concediu pentru creșterea copiilor.

De altfel, reclamanta a depus la dosarul cauzei fluturași de salariu, precum și adeverințe emise de către fostul angajator, ceea ce constituie un început de dovadă în sensul posibilității reconstituirii documentelor necesare eliberării adeverinței solicitate de reclamantă.

Mai mult, sub aspectul conturării unei posibile situații discriminatorii în care a fost plasată reclamanta în raport cu ceilalți foști salariați, intimata-reclamantă a făcut dovada că societatea pârâtă a eliberat unor foști salariați adeverințe cuprinzând sporurile de care aceștia au beneficiat.

Relevante sub aspectul discriminării sunt și considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 223 din 11 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 15 octombrie 2002 cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă prin care s-a reținut că, pentru categoriile de cetățeni care nu pot obține acte oficiale pentru dovedirea activității depuse pe baza unui contract de muncă și nici nu pot dovedi cu acte că arhivele au fost distruse, deci, nu își pot exercita drepturile în condiții egale cu celelalte categorii de cetățeni, textul de lege examinat instituie o discriminare contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României. În considerentele deciziei, Curtea arată că " Alin. (1) al art. 14 din Decretul nr. 92/1976 condiționează folosirea procedurii speciale pentru reconstituirea vechimii în muncă, respectiv activitatea care s-a depus pe baza unui contract de muncă, funcția, meseria sau specialitatea, de dovedirea "cu acte" a faptului că arhivele în care se păstrau documentele din care rezultă aceste situații "au fost distruse". Această condiționare limitează în mod nejustificat posibilitatea cetățenilor de a cere reconstituirea vechimii în muncă. Imposibilitatea obținerii unor acte doveditoare a activității depuse pe baza unui contract de muncă nu este determinată, în cele mai frecvente cazuri, de distrugerea completă a unor arhive. Arhivele respective s-ar putea să fi dispărut, fără să fie distruse, s-ar putea să fi dispărut ori să fi fost distruse doar o parte din documente sau, datorită altor situații similare, să nu se mai găsească actele doveditoare a activității depuse de anumite persoane. Chiar și în cazul distrugerii unor arhive, rareori există posibilitatea dovedirii cu acte a acestui fapt. Prin urmare, categoriile de cetățeni care nu pot obține acte oficiale pentru dovedirea activității depuse pe baza unui contract de muncă și nici nu pot dovedi cu acte că arhivele au fost distruse nu își pot exercita drepturile în condiții egale cu celelalte categorii de cetățeni, textul de lege examinat instituind o discriminare contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție."

Chiar decizia susmenționată privește aplicarea unor alte dispoziții legale, în prezent abrogate, argumentul instanței de contencios aconstituțional este pe deplin aplicabil și în prezenta cauză, pentru identitate de rațiune.

Ca atare, în raport de probele administrate în cauză, Curtea reține că pretenția reclamantei de obligare a pârâtei la eliberarea adeverinței solicitate nu vizează o obligație imposibil de executat, soluția primei instanțe fiind legală și temeinică.

Având însă în vedere și dispozițiile art. 125 din HG 257/2011, mai sus citate, în ceea ce privește conținutul adeverinței, Curtea apreciază că apelanta-pârâtă nu poate fi obligată să menționeze în adeverință decât acele venituri care vor rezulta nemijlocit din documentele verificabile aflate în posesia sa sau care pot fi reconstituite potrivit procedurilor legale.

Pe cale de consecință, pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 480 alin. 1 C.pr.civ., Curtea va respinge apelul formulat, urmând să păstreze hotărârea apelată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul formulat apelanta pârâtă **Societatea Microelectronica SA**, cod fiscal RO 1090, cu sediul în București, str. Pictor Andreescu, nr. 1, ap. 3, sector 2, cu sediul procesual ales

la Cabinet Avocat Rădescu Dumitru, în București, str. Labirint, nr. 119A, sector 3, împotriva sentinței civile nr. 5905/28.10.2019 pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.20538/3/2019, în contradictoriu intimata reclamantă

l, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi, 02.07.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte

Carmen Ioana Bălan

Judecător

Daniela Adriana Toma

Grefier

Diana Elena Spirea

Red:CIB
Tehnored:SS/16.07.2020
Jud.fond:Valentina Steliana Ifrim